اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې ډیر سخت منع دی

پښتونستان

پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او دلدار

لږ ورته او گورئ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

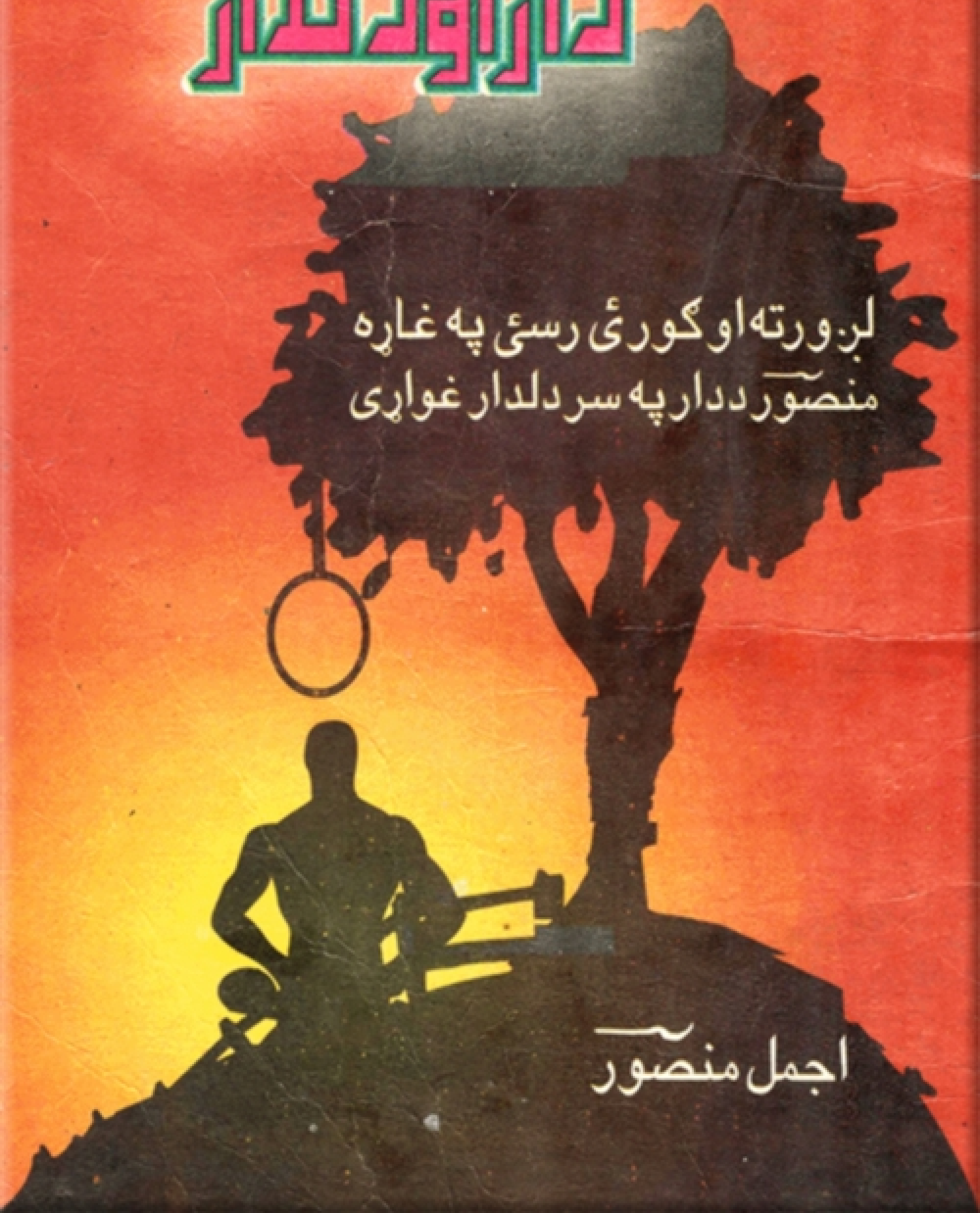

اجمل منصور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ——————— دار او دلدار

د لیکوال نوم ——————— اجمل منصور

کتابت ——————— محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ——————— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) ډګ سهره

شمېر ——————— پنځه سوه

د چاپ کال ——————— نولس سوه اته نوي

قیمت ——————— ۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو ټوپۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساگر، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے.

دا هغه ښاغلي دي چې زه ئې دې کتاب چاپ کولو ته وهڅولم او پارولم زما حوصله ئې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمن زهیر - ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سیدافضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سرپاڼه ئې هم جوړه کړې ده د دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم قم مرسته کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب څو کو بنې لیکلې دي. زه د دې پوره ته ډکو شو ملګرو او مشرانو سره د

سید قیوم۔ افتخار احمد (کالج بک ډپو توپی)

د توتو غرو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې ئې اوچتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور- دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړهٔ اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بيانېږي چې هر څوک د غه اصطلاحات يا واقعيات زاړهٔ دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بيان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بيانېږي -

زمونږ د نوي دور يو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے. او د غني خان د خلي دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے. اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئينه کښې کتلي دي -

منصور ه څکه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګند کړو له يو رهٔ

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغهٔ ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خيال رنګينه ده - زهٔ ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په داسې ماشوم ځوندکښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا ښاغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسانظر او پښتون شعور لري - زه د ده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په داسې عمرکښې داسې آمد ته نور څه و ښیلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ځوند ته دُعاګو یم چې خدائے ورله ځوند ورکړي نو ده بره څه به رونیکي -

نورالبشر نوید

افغان کالونی پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکې د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چا نه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په يو حال دے ذوالجلال

نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجده وته مولېوال دے ذوالجلال

هغه خلق په ژوندوني جنتيان دي
چې د چا نه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سيال ئې نشته دے بې سيال دے ذوالجلال

ماښام مال

نيل چوپال

۹۲ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دنوي كال سحره"

په پښتنو کښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه کوننګ دې شمه بل که درنه سوال او کړمه
دنوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱ - ۱۲ - ۹۲

ما ځېګر مال

خیل چو پال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

داپې مخې اول ماته په ولاړه وُو
نن یې زهٔ در کښې ولاړ یمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دیدن په وخت دې جانانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله چې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، نخوا ته مې کښېني جوړ پړ دمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ يو تپوس درته کوؤمه
د ستاسو څيځنتوب دے که ځيځن زماجانان دے

ښه عقل پرې تمام کړم په مطلب يې پوهه نه شم
او ستاسو نظر په کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې مې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګيله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دېر مې په میکده کښې
چې په لسن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځان له ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلے يار مې په نظر نهٔ راځي
دُنيا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر اومې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده ئې د ماځيګر کړې وه
تيرې خورې شوې ماځيګر نهٔ راځي

ساقي وبُل دا ته چې دننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په ذره غمګين يم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم ليونے کړمه منصوره
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو

ملائکې خله کښنوه یوځل په شونډو

رشید[1] په مچ مجروح[2] په سترګو ګیلې

هیچا اونه لیکه تکل په شونډو

په تخیل کښې لېونتوب را واخلي

کله چې رامې شي غزل په شونډو

غاصب مې خکه ګنهګار بولي

ماته دے پاتې شینش محل په شونډو

پرون ئې ماته وښل خبل ګناه ده

نن ئې شراب څېله بهېدل په شونډو

غونې زیګ شي په ما ورپېښم

اجمل چې خله بدم د اجمل په شونډو

۱- مامون رشید رشید ۲- مشتاق مجروح یوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخاني ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يو
که کوډګران دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې يې جام دي
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خیالات خواره واره شول
رول که ګُل ګُل شان کم وو خواوس زیات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وایه څنګ به مې له تانه زړګی ښه شي
ملګري چې مې ټول په امارات خواره واره شول
ما وې یار نه به یو، یو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په ما زغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسین ته په سګو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې ټول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به یې هم اوري هم به یې وایي په سرو شونډو
منصوره که نړۍ کښې دې ابیات خواره واره شول

پښته ۹۳-۳-۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسو نه چې او غورځیږي
زړهٔ د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګی څهٔ لېونی غونډې دے
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې پروا مهٔ کوه
دا لیونے به په پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نهٔ لري
کنه مسکین دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نهٔ دوکیږي
منصوره د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لوېول هم فنکاري ده
د چا شونډې پښکلول هم فنکاري ده

د حسينو ژړول هم فنکاري ده
د حسينو خندول هم فنکاري ده
تش دا نه چې ارمان اووژنې فنکار شې
د ا خوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګورې ده چا زړه نه دې
بلا زړونه درډول هم فنکاري ده
يا رب ګاه خندا کښې ووېل منصوره
ستا په شان غزل ليکل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ماځيګر پاتې شو
هغه مېنګې هغه ګودر پاتې شو

څنګه منزل ته زر ور ورسېږم
چې نيمه لاره کښې د سېر پاتې شو
آخر پښتون يم مېلمه څنګه وشرم
د يار غم کور کښې د ځيګر پاتې شو
اشنا زما د سره کوزنه کړلو
د عشق ښېټې مې په سر پاتې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې ځادر پاتې شو

پاګل منصور په جانان هرڅه بائلهٔ
تش د لفظونو جادوګر پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم ځو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

رختره پام کوره په ما رانهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګونه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پیالو نهٔ یمه

څله مې سورے روس په ګټو اولي
روس دې د ذرهٔ نه د وتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمیښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند رې مه وایا
چپ شه بې وفا سند رې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه روبا سلې دے
بیرته د اشنا سند رې مه وایا

دا مې سرمایه ده د دې سترې ژوند
څه وایې چې دا سند رې مه وایه

غلې شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند رې مه وایا

خُله مې ماته نه ژبه چاړې نه ده
یادوې چې زما سند رې مه وایا

نن ګل مخې دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند رې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما برېښو سره رونختلو
ستا منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېښه خُله کېښوده له
سُور اننګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یار مې لا ګُل زلفو کښې ایښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوښ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مړه چیچمه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستاخندا د رقیبانو سره
بیا راله مړه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څهٔ له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمه رو نهٔ کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه مره دې منم خودا زما واوره چې
ګلونه هیر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته رو بهٔ ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم "ګُل"

تهٔ مې د زړګي ګل يې
تهٔ مې د پټکي ګل يې
مانه ورکېدے نه شې
تهٔ د پسرلي ګُل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

تهٔ د ليوني ارمان
تهٔ د ليوني ګل يې

خوند دې زلميتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تارلرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېږې نه شې
ته د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېچي مې په ښه نه راځي
نوم بې په خوله نه راځي

مادرته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ماته
په نیمه شپه نه راځي
مونږ ه قتل ساندې وایو
مونږ له تپه نه راځي
یاره که هر څه ووے
ماله غصه نه راځي
پښې به مې ماتې شي خو
ستاپه کوڅه نه راځي

منصوره ستاپه وړاندې
خدا ئېکوګیله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نه وینم سوزېږم
زه تر کومې به سوزېږم زه تر څو به ویلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په داسې برید ولاړ یمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسين جنت"

نن يې هر يو چوپال سوزي
نن يې هر ځے ژړېږي
هره ښځه يې سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې ياره
زوے په سرو وينو لمبېږي
چې د کوره وتې نه وه
هغه ښځه سرتورېږي
پښتون ورک پښتون تالا شه
د نجيب سنګر ورانېږي
خدايه ولې، خدايه ولې
په مونږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسين جنت سوزېږي
هر ځاے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې
ګولۍ هاغسې چلېږي
زلمي سره ښارسي کښي
خپل وطن ته واده کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرناشته
نهٔ زما پېغلې ګډېږي
رقیب په ساز شو نو
پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښي
دا حسین جنت سوزېږي

پېښور ۱۲ - ۳ - ۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي یو موږ دواړه
حسینو په دردمن زړه دردولي یو موږ دواړه

هم چا زموږ په غم د خو شحالۍ تمبل وهلے
د هم چا په خفگان تل ژړېدلي یو موږ دواړه

رېبار رو ما د یار د کور څنه پرېښودې نه ده
رقیب که د جانان چم کښې کنځلي یو موږ دواړه

زما څکښې جانان ته د جانان په څکښې ما ته
کنځل مه کړه یو بل ته نازولي یو موږ دواړه

تش نوم مو یو شان نه دے په کردار کښې هم یو شان یو
منصوره یار له دار باندې ختلي یو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
څکه ساقي د مېکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم والوتلې
څنګه په چل چل کښې دې پښې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه ئې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

ئ
تابه منصور غوندې په دار اوخېژ
که دې جانان جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کلام غېږه کېښې لوے شوي يه
خوب وينم کهٔ تهٔ وے چې مابڼ ته ځو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته ځو

زهٔ درسره لار بانډې قدم ناخلم
څنګه تهٔ لا ځهٔ وے چې مابڼ ته ځو

څنګه د يخنۍ نه ګوګله شوے يې
بيا به راته نهٔ وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وېشل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړېوان چې چم ته راغلے
چا وېشل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وېشل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره سزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سپوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژړنده دل دے
زلمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې اېسه اوس اخستے پل دے
دا سې کس سره په لار بانډې روان یم
چې د حق غږ بښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پېرنخ تګ د عوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا بانډې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړند نه شول
د پخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یم ساده یم کلیوال یم
ته د ښیښ محل زه د چوپال یم

ټولو ته یو شان ټول را ته یو شان دي
ستوری یم نمر یم هلال یم
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زه چې اخته کړې په جنجال یم
اوس مې ماتې او سنله پوهه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یم
پاڼې مې غېرت د تاریخ ډکې کړې
نر یم پښتون یم ننګیال یم
سر بېر، ګړوات سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یم

اوکړه ما منصور باندې زړښت ګله
ستا د پیاره دار باندې خوشحال یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغورځېږي
قدم اخلي وړاندې ځي!
د جانان وېښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به خندا ورته ووهم
نوے کال دې مبارک شه

د ګوشه ماشو مانے
د بچي وسه د خوارانے
چې دوده پيسې ژړېږي
چې ئې خوله نه راټولېږي
زه به خندا ورته ووهم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې کړي
په مخ اوښکې ئې بهېږي
د چا زړه پرې نه خوږېږي
زه به خندا ورته ووهم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچې ځي
دا وړې وړې پاچې ځي
د غنې نه چې د پېښ يي
په جامو کښې نه ځايېږي

زه به خندا ورته وو بهم
نوي کال دې مبارک شه

دا چې ناست دې په بازار کښې
تولې خبرېږي لويه لار کښې
څوک دده په حال خبرېږي
چې په ده به څه تېرېږي

زه به خندا ورته وو بهم
نوي کال دې مبارک شه

نوي کال چې راروان دی
دې کښې مانه يار روان دې
يار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړه خوږېږي

زه به خندا ورته وو بهم
نوي کال دې مبارک شه

د منصور زړګې پاګل دی
د چا مينه کښې ګهائل دی
دم درود يې نه چلېږي
چې په يارپسې دردېږي

زه به خندا ورته وو بهم
نوي کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته راننوزدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مه خوږېږه
غېږ کښې د لږ شان مودې جانان دے

چې دې د زړه د رنځ طبیب نه شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته وښېل را سبه شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره دا سې ساقي جانان ووښېل!
مُلا د نخوارې عقیدې جانان دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مې راوستلې شي بهار کښې
د زړګي وينې به اونولم ګلزار کښې

ستمګره يارهٔ کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپينې ي انتظار کښې

شهزادګۍ د شپږه غونډ په ما خبر کړئ
د يوسف پشان به حال شوم کړمار کښې

کهٔ زموږ کلي کښې داسې محل نشته
چا سپياکې دي تېلې ستاسو ښار کښې

ماته يودې ليونے يمه منصور يم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولې دې
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژړې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې زړه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به اوليکم رنګين غوندې غزل سپرليه
زموږ په سيمه باندې بيا راشه يو ځل سپرليه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوے وُو تل
راشه روښانه که نن بيا هغه محفل سپرليه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرليه
والله چې نۀ کوي قرار پکښې ګوګل سپرليه

په کوم محل کمو ماښو کښې چې ستا هوا نۀ لګي
خاورې دې شي هغه ماښې هغه محل سپرليه

پرون ربار چې راله ستا د راتلو زېرے راکړو
لا يم تر اوسه په انتظار باندې د حمل سپرليه

د آزادۍ په ورځ　شنبه　۱۴-۸-۹۳　سحر مال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهٔ به د رقیب په چل وول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سورې د تنه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تهو قو، تهو قو کښې يې د زړهٔ غل شي

مُلا جانه تا نه هم به جنت هېر شي
کهٔ اودهٔ چرته د ښکلي په څنګل شي

تهٔ اجمل پوره اجمل نهٔ يې اجمله
تهٔ اجمل به هله شې چې سم اجمل شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور یمه زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشق کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سر منګے د هر سوال یمه د ترکو

دُنیاوي کار سانه نهٔ کیږي یارانو
چې ا نښتے په جنجال یمه د ترکو

چې په مخ یې د ویښتو خطونه راشي
دېر خنده په د غمي حال یمه د ترکو

داچې ما اجمل د ځان په خوا کښې کښېنه
محلتے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګی غواړي لالې خونې مړو لښې اوسېدل
نور نه کېږي زمانه ابادو کښې اوسېدل

پروا مه کړه زړګیه که د سختې پتا راغله
حسرت مې دے د یار تورو لمنو کښې اوسېدل
رو کېږه ملا جانه نور دې نه زورو د وعظونه
د یار سره کوم به مېکدو کښې اوسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زه کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائې ملګرو
ځم نور نه کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره پوهېږه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړګوټه اوسېدل

یادګېرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرحه: اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے دے - نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېني دا سې بل چې ځان له يار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر بې له ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
بشکلے يار مې تل تېښ باسي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زېړ وي ښېښې مې رپي په بدحال يم
ستا په ورانده ګل مخيه چې ګفتار کړم
چې يوځل وائي زما نامه وا نخلې
لږ نے يمه بيا هم دلدار دلدار کړم
بېرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوی ګړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال يم تهٔ کړم نهٔ يې
چې نري کښېږدې د نسکلو توبه ګار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ پیکه غونده کښې شپه ده
خو یار خوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړهٔ نه به اوسهٔ ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم ډیوې بلومه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شېخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راشهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

اې زما زړه زما ځیګره څه شوې
زما د زړه نه ناخبره څه شوې

زه خو ژوندی یم ستا د مینې په نوم
د پیاکې مینې نه منکره څه شوې
په هغې لویه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څه شوې
صبا به څه ځاے کښې دا چغې آورم
اخر د لفظونو جادوګره څه شوې
نشته دے پېغلې نه منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څه شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څه شوې

میاشتني لیکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بیا څه کوم د روم و شام ښکلي
خو اکبنې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې مو تېره چا سره یاري نه کړي
داسې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره که تا یاري پالـلې وه
اوس به په دنیا نه وو بدنام ښکلي

سوبن خو په کنځلو کښې هم نه یادې
نور خو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده اوکړې بیا ئې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دې

د رقیبه که هر څه او کړې صبر وله مې ترې نه شي
دا دې کوڅو ملنګ یم دې کوڅو کښې مې ژوندون دې

زما د لېونتوب به د رته څه اووېم جانانه
نه مړو کښې حسابېږم نه ژوندو کښې مې ژوندون دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ ئ شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے دچا زړګے غواړي

اوس به بنهٔ په نره مزدوري کوُم
ګُل چې اوسېدو له کورکے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مينه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وينه د زړګي دې په پرېنه اوشيندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به يارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بيا هغه سړے غواړي

ژوند يې ورله تول خاورې ايرې کړلو
اوګوره منصورته بيا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خوله مالیار وائي زه بوی نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې ماڼۍ کښې څنګ خوشحاله اوسې
زمونږ د خوارو غریبانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړي اثر د بیمارې دردو خلقه
زما کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه ناترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نځو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ما څه اوښه شول
په ژوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چې رته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوي
کولې به پرتې دي تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زۀ به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړ د پاسه پا ګل نشته دے
تل په غم رنګوچې اعتبار کړمه
کمه بې زخمي ئې در ته اوستايُم
کم ، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نۀ کړلو
زۀ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونے یم ماپرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

بې له تانه سکه کور بغېر د مورِه
ستا په سرخوې د زړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هر ځائے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې نو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما ځکښې زما چیل اشنا شیداد دے

وه ربیاره نن پاکل منصور ته وایه
ستا دلاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېمانې قاتلانې
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا ګانې قاتلانې
ژوند سره ارمان مې وژني خندا ګانې قاتلانې

منت درته کوم ګوره له مانه لرې نه شي
زړګې مې خوښوي ستاسو پېشانې قاتلانې

اثر پرېسته ګلابه زما آه فغان نه کړې
بوځي مې قتل ګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او داسي وايي
ددې نه سپوانشته سزا ګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګي مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږه په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څهٔ وزړګې بل څهٔ وائي
زړګې قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته اوګورئ رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړهٔ په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما د خپل درد سند ډکولې ګله چرته کښې وې

ستا په سر وایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه تهٔ مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزېب مې وا چوول وربل مې خور شو
ما ته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زهٔ لېونے ووم د وفا په مطلب څهٔ پوهېدم
چا مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېن ده دیوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما یې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داچې نهٔ دې درځي نحواله غټې سرې دے
خوارزړګیه جوړې ستا خوښ شوے دے" دے"

دجانان مخ ګلستان بریت یې ازغي دي
دګلاب په شان یې بوېو اسنګے دے

پښتون یاره ددې خبرې مهٔ کړه
وخت په مندړه رانه زغلي ګرځندے دے

څهٔ کهٔ عمر یې اویا کلونه تېر شهٔ
لا نحو فکر دبزمي بابا زلمے دے

زما بدې شي اونحوا نحوا ته مې کېږي
دا منصور نحو عجیبه شان لیونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سدګرو بس کړئ د وفا سندرې خله وائ
د لته د مینې او ښکلا سندرې خله وائ

زه خو زړه سړی یم یارانو په قلارې پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې خله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دی
د درد، پرهر او مسیحا سندرې خله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ دی مازغه مې مې نه خوږو
خمار، خمار یم د اشنا سندرې خله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو بنه نه لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې خله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې کهٔ تور دې او کهٔ سپین دې
مانته څه یو د یوسف پشان حسین دې

د ازموینې د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغے خو ګل چین دې
څهٔ پرون خو باران لا روه کندې کړې
اے رېباره نن به راشي اسمان شین دې
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
د سبق راته ښودلے اباسین دے
ما پرون وېل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
کهٔ غزل د منصور څومره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په سترشو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپُوره بهرنهٔ را وځي
د ښار مانځې د لوګو ډک بازار زمانه ښکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مشال ښکه د مړي دې دیار مینه کښې
سړې په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ورېشتمه صدی څهٔ کهٔ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورې سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي وېل چې دا منصور را ته پیاګل ښکارېږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدائے خبر په روئ باندې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژلے
کوم پښتون په کور میلمانه وژني
تاکه د زړه راز ووے په دار شولے
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما خو د خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړې ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدائے دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په ځخکښې تهٔ هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې

کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
تهٔ په خپله یې ستکه پینه
بیا جامې مهٔ اچوه سپینې
د بابې د زړهٔ قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تاته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا محرومه ګرځي
اے ستمن دهرچا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې راوسېدے

ته یو ګل یوه غوټۍ یې
یو حسینه لوبکۍ یې
د حسینو نه حسینه
د رنګ کلي شهزادګۍ یې
ستا خندا سره سپرلے شي
څه عجیبه ښاپېرۍ یې
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې راوسېدے
اے زما د زړه مسګرې
اے ستمن اے جادوګرې
ستا تصویر د مینې جوړ که
اے د مینې انځورګرې
ستا منصور په تاقربان شه
اے دو نبرې اے جادوګرې
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې راوسېدے

دي ښوابږهٔ خوابږهٔ مي د قيصې خلق
څهٔ رنګ دي لا ستا د ښارۍ خلق

تا چې مې ریښې ریښې کړو ګرېوان ګنډهٔ
وو په تماشه ټول د محلې خلق
تهٔ چې ما سره په څنګ کښې اوډېږې
یم حیران په څهٔ اخلي لمبې خلق
یو رقیب ښونهٔ دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
یو ارمان یې دوي له پوره نهٔ کړلو
څله کړي خدایانو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوابږهٔ دي زیات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به او ګوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي ښځې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کوركښي په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار بښتياوي زه پياګل وم
بې دستوګه نه سمېږي داکږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تر بنه اوکړو
چاچې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پربوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او ورې خُلې

چې ښاسته ګلاب مستي کړي زړه کښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلئ د پاسه کاں کاں کول
نن چې سترګي مې خوږ لے د دُرشل د پاسه
سا ته څه پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نه سر دے کومنځ کړے نه مې لاس ونيځلي
زه خو لا هاغسې د بوال باندې څوپيا کې تيم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه ! !
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شيبلۍ غږ وه
زه به جامې اووينځم ځان له به ګمځې اوکړمه
ته به شپيلۍ کښې غږ وه مې د ښائست سندرې

زه به غويان پيټي ته بوځمه ګيا به اوکړم
ته را پسې روستو چو که په لاس را منډې وهه
په شنو وابښو کښې به اوده شو غوان به موږ اوتړو
ته به شپيلۍ غږ وې زه به دې ستاځم ته پو کښې
څو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپيا کې بره کېږ دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کوَ مه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې وویې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم که واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلا کړي ناسته د رقیبو په تولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیر لتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله بښېګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جارووځې
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر خځهٔ و ېښلے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل ئې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو بښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان او نغاړلو
ښپې برغنډو پله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پښان کړو
افسوس دے تهٔ زما پښانې نهٔ شوې
ژندګې څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان رو باسلو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بنګې مې به مخ باندې راماتې شوې
تهٔ چې د وفا لاره کښې پیاتې شوې

اوس به د مُلا دخوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پکښې خاورې په سر نوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نهٔ پخلا کېدلو خو مجبوره شو
او بنګې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب د چم
ځکه یې حوصلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ گنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ماته يې خبرې د ځواني مرګ کړي دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

څنګه په دار يې خېژوي اوکنه
منصور خو هاغه ګناه بيا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نهٔ لګي د بیاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې ننه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د بیاره درسې ووایه چې
بغیر لستانه ایسار بیږي نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوند ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نهٔ دے پاتې هېڅ پوله پټې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان یم مروره یاره
اوګڼه دا مې اخېرې ماځیګرے کلي کښې

زما یقین دے ځکه نهٔ دار ځم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زر کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه چې نادان به مې پاګل کړي

څکه نهٔ د رحم اشنا زما يقين دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په دهٔ باندې هم روښنه چې نشه شي
ساقي جانه ملاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې مخي د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعر یم د ښائستونو طلب ګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلب ګار یم

زهٔ په ځوانۍ دَل کړم د وخت ژړندي
خوږ زهٔ اوس هم د جامونو طلب ګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یاد ښېږي
ستا د مینې د جنګونو طلب ګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلب ګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلب ګار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلب ګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلب ګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ماشوم چې ښار په کښې ورک شي
داسې مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ ښته او ګور مه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
لکه مبلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې اوښتو ، بیله خود کښې راشو
زاهد چې اوښتي مېخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تا له وفا نه بناځي
زما رقیب چې ستا کوخه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څه اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلې چې زوړ شي مقبره کښې ورک شي

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دي
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه ربباره دا زما دا شنا کور دے
ورته دوه سترګې خلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وی خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي
پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ د دنیا مې چرته زور وانخلي
ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تېر بڼ یې
چې یې قدم په څوا د ګور وانخلي
د لښتې به ښنګ غریب په خېټه موړ شي
چا نه روپۍ چې قرض پور وانخلي
د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي خو
ستا په سر هیڅ چرې به تور وانخلي
بیا خو منصور نهٔ دے دروغ به وايي
ګل نه چې پیا مېنې څُله په زور وانخلي

په کوم څُله به ځان ته وايي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سپینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې وکړو
یا غږ نه کړي یا کنځه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیچنه ده

یو ما بڼ ته ختے نه شي
بل دې یو یو سر پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې یار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفائي مې ووښله چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغیر د یاره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقیبه زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوڅو کوڅو بربڅو سره او نهٔ نخلي
د دې د یرې نه په پوزه مېخکے نهٔ ساتم

تا سره مینه کوم مینه درنه غواړم ګُله
د زړهٔ په دشته کښې د بُغض بُرغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ویجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زمايه نوم شرمېږي زهٔ خوستايه نوم بد نام يم
دا سپي هېر به دي کړم ګله، څنګه تا ته چي ګمنام يم

زما ځان کښي د ذرهٔ سره دا عادت چي شانه خوښ دے
چي د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام يم

ساقي نيست دي را ته خراب دے که اوبو کښي نشه نشته
څنګ چي ومه په يو ځاځکي ساقي هاغسي په جام يم

ستا دميني پر څخ تګ دے په مزه سره روان يم
هر قدم تېکري خورمه، غورځېدلے ګام په ګام يم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبرېږے شم
سحر تا ته په سجده يم د اشنا چم کښي ما بنام يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مي راوربېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټهو نهے ختم نهٔ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال ترمنځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلي مي تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانونه مي قتلېږي لا تر اوسه

دے
يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړد چې د چا ګوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا ورېل ته ونهٔ رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به نېل منزل ته ونهٔ رسي
روایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېږ و روښنا زما غزل چې
ستا دې خپلې کنځل ته ونهٔ رسي

مړ به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېونې اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غونډې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
کهٔ حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه اوس د غنم رنګونو کښې ګرځم
د جهان ښکلو رښتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلې غواړې
لېونیه مابه زر، ذرې، ذرې کړې

ملا وسیل شابه دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
ښهٔ په غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټ تو ښې کړو

تا نه چې ورک شوے وم
ما نه چې ورک شوے وې

روس دې خیال کښې را غلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څهٔ پوهېږي
روس درته دریاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوز په و قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې چې، چې کېږي
زما زړګے د سوز په و قابل دے

اناالحق

يو ويشتمه که ئې که هم انا الحق ووې
په قسم چې به ئې چت خلق په دار کړي

منصوٓر هاغه منصور نهٔ دے لېونيه
چې بے ستا غونده کښې جت خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جليا شوم نهٔ کړم سنګ ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ ، مني روکنه

بغېږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د وینې رنګ ، مني اوکنه
ماپه د هلي هم باچاڼي کړې ده
زما د تورې شرنګ مني او کنه
چې راګوزار شوم یار خندا کښې ووې
څنګه دستر ګو جنګ مني او کهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښودهٔ
زمونږ پښتو او ننګ مني او کهٔ نه

دا خو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني او که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار
ستا د وګړو سپینو زړونو زار
ستا د زلمو د همتونو نه زار
له تا لوګے له تا قربان وطنه
په ما د هر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زیږیدلے یمه
زه ستا په خاوره لوییدلے یمه
ستا په نوم هر چا پیژندلے یمه
تا په قدم قدم ګټلے یمه
مونږ ټول په تا باندې ودان وطنه
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خیبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
پښتې د بل په وطن نه ورکوم
رسوم بیرغ دې تر اسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه ده ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب ځکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونړه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شندور که ستا پولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کړم خپل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمان وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تاته معلوم یمه مبا تور یم
په تا باندمه سر منصور یم
ټوله نړی کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې ناوینې کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېه خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پېدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

مـلګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کـړي د جهان وار په خوبان زما زړګي

دېدن له دې اشنا په ویرانو ګـوره ډېره دے
پر ښـودے ستاد پاره ګلستان زما زړګي

زما دا ښتنه ساده باده مینه مـلګرو
لا هو کړه په ښا ئستو د تهول جهان زما زړګي

زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېـلے دے ټـتے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
بېـلا ت کړے د عشق په کوم مېدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنی
نو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ماسره ستا په ځائے یو ځاے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اونهٔ لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر ونهٔ لید و!

دیار د هجر په ډیوه باندې مې ځان او سېزهٔ
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اونهٔ لید و
ما ته د ژوند د ښکلا خهٔ پته ده خهٔ ته وایې
ما زندان تورو تیرو کښې سحر اونهٔ لید و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نن مې دیار په اننګو کښې سحر اونهٔ لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر اونهٔ لید و
موږ ه تیکې د ژوندون په هر ډګر اوخوړې
موږ ه په دې سپېرو تندو کښې سحر اونهٔ لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

چې کله مړ شم زه
نو ما په خاورو ښخ کړئ
که سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
که بیا سوزېږمه زه
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږو ملګرو
چرته هغه اونهٔ سوي
چې مې په زړهٔ کښې اوسې

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګېرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې دیو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق وریښي تلي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زۀ د ډېر خوشحالیږم مه
زۀ د خوشحالۍ نه په جامو کښي نۀ ځائیږم مه
ځکه کښي به جنجیان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چي زموږ کښېنوي پالنګ کښي
ناستي سهیلۍ به ورسره وي ټنګ په ټنګ کښي
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائي د توپچي منصور ناوي خفه کیږي ه مه
روس به د ډېر عالم راشي غلي شه ژړیږه ه مه
تاله به کوسی او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library